

Maria Josep Picó ens [explica](#) que, si el sol s'apagara ara mateix, a la Terra ens quedarien 8 minuts i 18 segons de llum. És el temps que li costa a la llum recórrer 150 milions de quilòmetres de distància mitjana que ens separen d'aquesta estrella vital per al planeta. És el mateix temps que, amb la imparable fuga de capitals que s'està produint, caldria donar a les autoritats laborals i als sindicats per a reaccionar quan es produeixen injustícies com la d'[Azuvi](#). La taulellera vilarealenca acaba de tramitar un nou [ERO](#) per acomiadar 197 treballadors d'una sola [tisorada](#), després dels 70 acomiadaments del setembre passat i de l'ERO temporal de 173 persones del febrer d'enguany. Això significa que, d'un total de 600 empleats que la firma tenia en 2004, només en quedaran 20 d'actius (que és com dir presencials, encara que unes altres fonts diuen que quedarien només [3 ànimes](#)), mentre que 80 treballadors restaran en condicions d'atur tècnic temporal. A més, Azuvi es troba ara enmig d'un procés de [concurso de creditors](#) (l'antiga suspensió de pagaments) i han sigut els administradors concursals els qui han avalat l'ERO, la qual cosa reforça jurídicament la tramitació de l'expedient. Amb aquestes dades, tot apunta a què els accionistes estan aplanant el camí per a la venda o tancament definitiu de l'empresa.

Fins ací tot seria immoralment lícit o injustament legal sinó fóra perquè, a més, els amos d'Azuvi van signar, el setembre de l'any passat, un document amb l'ajuntament de Vila-real que comprometia els accionistes (no se sap en quines condicions, ai!) a traslladar el centre de producció a les afores del poble, a entregar un pla de viabilitat i, a més, a no presentar cap altre ERO en el transcurs de tres anys. Fins i tot van tindre la [desvergonya](#) d'assegurar-ho públicament. Després de [molt de teatre](#), amb aquest acord, l'ajuntament obtenia bona part dels terrenys de l'empresa (103.000 metres quadrats), situats enmig del poble, es penjava la medalla d'haver millorat les condicions d'acomiadament dels 70 treballadors i la de garantir-ne la resta; sobretot aconseguia —ací el rovell de l'ou— la [requalificació](#) dels cobejats terrenys com a urbanitzables. Ja requalificats, una [part del sòl](#), informaven a Las Provincias, restaria en propietat dels amos d'Azuvi, que a més rebrien quantitats milionàries per l'operació. Així [ho contava la premsa local](#) fa uns dies: «*El passat mes de novembre, el portaveu de l'equip de govern, Ignasi Clausell, va reiterar que el conveni urbanístic amb la firma vila-realenc a 'garanteix l'ocupació per als treballadors de la taulellera, ja que s'inclou una carta de l'empresa en la qual els seus responsables asseguren que no tramitaran cap expedient de regulació d'ocupació (ERO) en un termini de tres anys'*. Unes manifestacions en les quals també coincidia l'alcalde, Juan José Rubert». El document ([una carteta](#)), per tant, existeix, però també s'intueix com a dubtosament vinculant en l'aplicació de la legislació laboral. Amb tot, l'empresa al·lega una baixada en les vendes per a acomiar 197 persones amb el mínim d'indemnització possible.

Després de l'[avis](#) de la mercantil, de la [vacil·lació](#) i dels [subterfugis](#) de la corporació municipal, Juan José Rubert, alcalde de Vila-real, ha volgut prometre la suspensió del conveni urbanístic perquè, ha dit, se sent «[enganyat](#)» pels accionistes d'Azuvi. L'alcaldia parla de "paralització", però no de "cancel·lació" del conveni urbanístic; per tant, deixa la porta oberta a futurs acords. Teatre i més teatre de l'enganyat, pense. Com s'han de sentir els 197 treballadors acomiadats? Treballadors i [gent del poble](#) pensen que l'astorament de Rubert no deixa de ser un sàinet més o menys esperat i

planificat, més i tot sabent com sap que el diumenge hi ha eleccions. És més, els advocats de la taulellera no haurien presentat el nou ERO si no hagueren vist les possibilitats d'èxit de la tramitació. Per tant, hem de pensar que la carteta signada per Azuvi no era més que paper mullat, és a dir, que no vetava jurídicament la tramitació d'un nou ERO. Les coses es fan malament perquè interessa fer-les malament, i la cosa ve de lluny: en [aquest blog](#) s'explica la trajectòria recent dels accionistes i el pacte amb l'ajuntament. Quan el setembre passat s'acordà el conveni, el [PSOE i el Bloc ja van avisar](#) que la carteta de la mercantil no garantia els llocs de treball i [UGT](#) reclamava explicacions a l'equip de govern per no haver vinculat legalment la seua conservació. Per tant, és d'allò més natural que els treballadors ara pensen que l'empresa i l'ajuntament els han traït descaradament i que, passades les eleccions, començaran a fregar-se les mans per a repartir-se el botí. O és que, damunt de fotuts, els hi volen fer creure que tot és resultat de la crisi i que, amb la requalificació, ningú es farà ric?

El drama ja el coneixeu: treballadors, molts de 50 anys i amb un servei de més de 30 anys en la taulellera, que se'n van a l'atur, gràcies a un ús fraudulent de la tipificació legal d'acomiadament objectiu i, per tant, amb la mínima indemnització. Un [resum intens](#) de la situació ens el fa Rosa Pertegaz Silvestre, que el setembre passat deixava, sense èxit, un SOS en la secció de comentaris del web del programa [El Intermedio](#), de la Sexta: *«I ahí seguim, casserolejant pels carrers de Vila-real, a veure si fent rebombori algú ens escolta perquè ser bon treballador, no tindre ni una baixa en 30 anys, no arribar mai tard, ser honest i responsable, ja no es porta. Ara el que està de moda és aprofitar els temps de crisi per a traure una bona tallà de les desgràcies alienes. Nosaltres volem, abans de marxar, que açò se sàpiga, que se'ns done el que és nostre»*. Dels 128.000 metres quadrats, tres o quatre mil potser en serien més que suficients per a, si més no, acomiadar dignament els treballadors, si és que poden ser considerats *dignes* els acomiadaments d'aquesta empresa, els accionistes de la qual semblen tindre com a únic objectiu tancar la paradeta i fugir amb els quartos.

I, per a acabar, una pregunta innocent als saberuts administradors concursals: si una de les finalitats dels [concursos de creditors](#) és posar en marxa mecanismes per a evitar la desaparició d'empreses, quina mena de viabilitat és la d'una taulellera que vostès recomanen ara deixar amb [tres treballadors](#)? Ho mirem per on ho mirem, no quadra de cap de les maneres i torna a deixar palès que els administradors concursals, en aquesta crisi, han fet més de soterradors que d'agents de viabilitat per a les empreses.

Actualització 5 de juny: la reculada

El concejal d'Urbanisme, Alfredo Sanz, [ha dit](#) que el conveni *«s'ha trencat per complet»*, però [l'ajuntament no ha emès encara l'informe d'anul·lació](#) d'aquesta actuació urbanística. És més, Mediterraneo informa que el concejal ha afegit, sense complexes, que l'actuació seguirà endavant: *«Sin embargo, para el responsable municipal de Urbanismo, esto no supone ningún inconveniente para poder llevar adelante la actuación que se había proyectado en la zona, que contemplaba la cesión de 103.000 m totalmente urbanizados de los más de 128.000 m que dejaría la antigua*

fàbrica». Amb una mà, l'ajuntament li diu als treballadors: *Voteu-me!*, i amb l'altra li diu a l'empresa: *no et preocupes, que hi haurà requalificació.*